

Епископ Сергије: Крст Светог Вукосава Куленвакуфског

Опомињући се ових мудрих ријечи, присјећамо се великог и незаборављеног Вукосава Куленвакуфског, у диптихе светих уписаног свештеноченика, онога који је данас и довијека наш молитвеник пред Пријестолом Божјим.

Свети Вукосав Куленвакуфски је рођен у Суваји Петровачкој 1865. године. Богословију у Рељеву је завршио 1892. године. У ђаконски чин рукоположио га је митрополит дабробосански Георгије Николајевић, 6. децембра 1891, а у свештенички чин исти архијереј, 9. маја 1892. године.

Двадесет осам година провео је свештеник Вукосав на парохији у Кулен Вакуфу, да би потом био премјештен у Смољану. Након пензионисања враћа се својом вољом, а уз благослов надлежног архијереја, опет у Кулен Вакуф, да служи, да проповиједа, да свједочи Христа Господа својим позним годинама и својом мудрошћу, својом вјером и својим животом.

У љето 1941. године, заједно са његовим синовима, кћерком, снахом и двоје

унучића, хапсе га усташе. У личком Бушевићу усташе кољу његове синове, док је старац Вукосав слушао крике рођене дјеце. Потом су му усташе дале нож да закоље сопствену кћерку, али је Вукосав то одбио, па су усташе умјесто њега заклале његову кћерку. Знајући да ће му смрт олакшати бол коју су му својим звјерством нанијели, усташе остављају старца Вукосава у животу, да пати за својом невином дјецом и својим народом. Готово слијеп, измучен и понижен испустио је у Лици своју мученичку душу овај племенити слуга Божијег олтара. Његове земне остатке, а данас мошти, пренесене су у Кулен Вакуф, а потом у његову родну Сувају.

Свети Архијерејски Сабор Српске Православне Цркве донио је 28. маја 2003. године одлуку о канонизацији Свештеномученика бихаћко-петровачких, а међу њима и свештеномученика Вукосава Милановића Куленвакуфског, одређујући 7. август/ 25. јул као датум његовог молитвеног прослављања. Његове мошти обретене су 9. новембра 2018. године у Суваји.

Да је „Часна пред Господом смрт Светих Његових“ (Пс. 115, 6) потврдио је Вукосав Куленвакуфски, свједочећи својом смрћу свој живот, а својим земним крајем свој небески почетак. Носећи вука у основи свога имена, Вукосав је био и остао ништа друго до јагње Јагњета Божјег. Таквог га памтимо, таквог га помињемо, његовом се жртвом надахњујући, јуче, данас и довијека. Свештеномученик Вукосав се враћа у Рмањ, својој Уни, својим Србима, да нас, из кивота, изнова благослови, да нас оснажи, дарујући нам као највећи дар своје молитвене благослове. Свети Вукосав се враћа у Рмањ на Благовијести, да нам благовијести Васкрсење Христово, васкрсење наше и његове Крајине!

Епископ бихаћко-петровачки Сергије

http://www.spc.rs/sr/episkop_sergije_krst_svetog_vukosava_kulenvakufskog